Sangen om Tuse Næs

Tuse Næs, eller Næsset, som de indfødte kalder det, en frugtbar og naturskøn halvø med Holbækfjorden til syd og Lammefjorden mod nord.

Mell.: Den danske sang ...

Hvor fjorden kranser de grønne agre
med kæmpehøje på bakkekam
hvor skove luner om enge fagre
og knøse plasker ved båd og pram
hvor bondens marker af sæden bugner
som fylder lade og loft og hæs
hvor ingen pirrelig går og mugner
der er vor hjemstavn, vort Tuse Næs.

Når frosten binder de blanke vande
og slår sin bro over dybe fjord
når sneen fyger så vidt om lande
og klæder renhvid vor fædrejord
da frydes øjet, da løftes sindet
da er man hjemme som intetsteds
da vokser tanken, da fredes mindet
om vinterglæder på Tuse Næs.

Men lokker solen af vinterdvale
de spæde blomster på grøftekant
og grønnes skoven om dybe dale
og vintermørket for alvor svandt
når fjorden blåner mod fjerne egne
og vinden kæmmer det grønne græs
du finder aldrig en plet at regne
så skøn, så hjemlig som Tuse Næs.

Og gulner sæden så tungt mod høsten
fra bakkekam ned mod åben strand
mens saltvandtduften står ind fra kysten
da modnes knøsen fra dreng til mand -
han griber tømmen, en "binder" klaprer
og sæden sankes i hob og læs
mens høns og duer ihærdigt kaprer
lidt korn fra høsten på Tuse Næs.

Hvis du vil kende, hvor smukt sig tegner
din hjemstavnslinie en sommerkvæld
gå op på højen, hvor lyngris hegner
et fredet minde fra fortids væld-
- hør aftenkloken fra Udby kirke
en anden svarer så fjernt etsteds
mens freden signer vor hjemstavns virke
og fjorden hvisker om Tuse Næs.

Fr. K. Kristiansen